

Sdeer, som den ærede Minister vil gjøre til mine, ogsaa have været hans til en vis Tid. Forresten skal jeg ogsaa have Del i dem og hylde dem fremdeles, men jeg kan ikke tillægge mig Æren for, at de ere mine. Med Hensyn til Forslaget til § 8 forekommer det mig, at det er overordentlig let at begrunde, om end den ærede Minister mente, at det var vanskeligt at finde Grundene. Det er det hidtil Gjældende; man har befundet sig vel derved i Lagthinget, og 8 Medlemmer — det er Flertallet af de ud af Beboernes Midte valgte Medlemmer — have ønsket det Samme, saa der maa vel være visse Grunde derfor. At Valget skal gjælde for 6 Aar kan være en større Byrde for dem, end det er hernebe, og desuden er der ogsaa her Mange, der ønske, at Valgtiden baade for Sogneraad og for Amtsraad skulde være indskrænket til 4 Aar i Stedet for 6 Aar. Jeg hører til dem og har tidligere stillet Forslag i den Retning. Jeg kan i alt Fald ikke forstaa den ærede Ministers Grunde, naar han fremhævede, at de kun kom sammen een Gang om Aaret og derfor mente, at 4 Aar ikke var tilstrækkelig, thi Meningen er naturligvis ikke, at de ikke skulle komme sammen det 5te og 6te Aar; de kunne lige saa godt komme sammen hvert Aar, fordi de vælges paa 4 Aar, og den ene Halvdel gaar af om 2 Aar og den anden Halvdel om 2 Aar. Jeg kan ikke skjønne, at der er nogen som helst Grund til at gjøre Indvending derimod; den ærede Minister mente, at netop dette, at de have faaet almindelig Valgret til Forstanderskaberne, maatte nødvendiggjøre Lagthingets Forandring i mere konservativ Retning. Jeg tillader mig dog at minde om, at den Betragtning ikke almindelig hyldes her, at om vi naaede større Frihed med Hensyn til Sogneraadens Sammensætning, maatte det nødvendig føre til, at Amtsraadene bleve endnu mere konservative, at f. Ex. kun Proprietærer, eller hvorledes man vilde stille det, bleve valgberettigede til Amtsraadene. Det er slet ikke derpaa, vi gaa ud. Vi sige, at der staar over Sogneraad og Amtsraad Regjeringen og Rigsdagen, og skulde der være et eller andet Krumt, kunne disse Magter vel rette det, og paa samme Maade staa over Forstanderskaberne og Lagthinget paa Færøerne baade Regjeringen og Rigsdagen, og er der noget Krumt, saa kunne de rette det. Man kan paa ingen mulig Maade hente Beviser derfra, undtagen naturligvis for saa vidt man mener, at det var Galt, hvad vi gjorde ifjor, at det var et feilt Strid, og at vi nu skulle søge at gjøre det godt igjen ved at vige tilbage saa meget som mulig fra det hidtil Bestaaende i Stedet for at udvikle det i friskindet Retning. Den ærede Minister henstillede, om det var det rette Friskind ikke at ville følge, hvad Majoriteten i et til et vist givet Tidspunkt valgt Lagthing, hvilken Majoritet, som af mig nævnt, for største Delen bestaar af Embedsmændene derovre, har villet. Ja, jeg tror, at det er

ret friskindet, jeg tror, at det er en Grundsætning, som man ikke gaar feil af, naar man holder paa ligesaa godt paa Færøerne som i Danmark, at det er Mennesket, vi skulle bygge paa, og ikke hans Pengepung, og at Fiskeren derovre, selv om han kun betaler 1 Rd. i Skat, kan have ligesaa megen Interesse af at se sit Sogns, sit Præstegjælds og hele Færøernes Anliggender udviklede, som den Bonde, der svarer to til tre Gange saa meget. Dersom vi vedtage disse Endringsforslag, hvad jeg haaber, og man deri vil se en Opfordring til atter at overveie det og til paany at lade Lagthinget dømme om det efter nye Valg, og det saa maatte finde, at Folkethingets Betragtning er den rette, saa kan jeg ikke vide, om den ærede Minister vilde gaa med — det skulde glæde mig, om den ærede Minister da vilde forandre sit Standpunkt — men jeg antager rigtigst med det ærede Medlem for Færøerne, at Regjeringen er saa klar paa sit Standpunkt, at den ikke lader sig rolle af Flertallet i Folkethinget eller Lagthinget, dersom dette Flertal ikke tilfældigvis er af samme Anskuelse som Regjeringen selv. Men i ethvert Tilfælde siger jeg, at Lagthinget vel har juridisk Ret til at blive hørt over Lovforslag og afgive Betænkning derover; men vi have ligesaa fuldt Frihed til at tilbagegive Lovforslagene, som om det gjaldt en hvilken som helst anden Provinds i Kongeriget, og selv om Lagthinget bliver valgt og holder paa, at det skal blive valgt paa den nuværende indskrænkende Valglovs Basis, kan det i ingen Henseende forpligte friskindede Folk til paa Grund af et efter et urigtigt Princip valgt Lagthings Anskuelse at gaa bort fra deres Grundsætninger her i Thinget. Det ærede Medlem for Færøerne gjentog, hvad han sagde ved Sagens første Behandling, at der mellem dette Lovforslag og Forslaget om Valgforstanderskaberne er god Overensstemmelse. Dersom det ærede Medlem havde sat et „U“ foran Overensstemmelse, saa havde han havt Ret. Nu er det fuldstændig forkert; thi vore Forslag gaa med Undtagelse af Valgbarhedsensuzen, som det ærede Medlem gjerne for mit Vedkommende kan faae med, ud paa at føre Lovforslaget hen til at være i Overensstemmelse dermed. Nu er Lovforslaget i komplet Overensstemmelse med Loven ifjor, det veed enhver af os, der beskedtigger sig med saadanne Sager, men det ærede Medlem maa dog ogsaa vide det. Naar der f. Ex. er 100 Stedvædere i et Præstegjæld, saa har efter Loven ifjor Alle den samme Valgret, naar der skal vælges til Forstanderskaberne, men efter det af det ærede Medlem priste Lovforslag have 11 af de 100, naar de ere enige, ligesaa megen Ret som de 89, og det kalder det ærede Medlem at være i Overensstemmelse. Ret, den Maade læse vi ikke Klassikerne paa; vi kunne jo overhovedet slet ikke læse dem. Saa siger det ærede Medlem, at Lovforslaget er saa frit, som man ønsker. Det tvivler jeg ikke om, naar man blot definerer Ordet „man“.